

De Kramer en de Slang

De bliksem had op zeeuren dag
Een oude hut in brand gestoken,
Die midden in de heide lag.

Die bouwval strekte sedert lang,
En daarom werd hij steeds vermeden,
Tot schuilplaats aan een booze slang.

Omgeven door den fellen gloed
Lag 't ondier daar vol angst te kronkelen
En zag den dood reeds te gemoet.

Een man, een kramer naar ik meen,
Daar hij een mars droeg, kwam toevallig
Op 't heidepad langs daar getreên.

En toen hij zich voorover boog
Om langs het raamgat in te kijken
Kreeg daadlijk 't ondieer hem in 't oog.

« O mensch, gij komt ter goeder uur!
Zoo siste zij. « Heb medelijden!
Verlos mij uit dees schrikkelijk vuur! »

De kramer was een brave man
En sprak, met 't lot der slang bewogen:
« Ik zal beproeven of ik 't kan! »

De kramer sloeg er fluks op los (bladz. 50)

Hij stak, zoo ver hij kon, zijn staf

Door 't brandend vensterraam naar binnen
En riep : « Klim op, ik houd hem straf! »

De slang gleeed langs den stok omhoog

En verder langs den arm des kramers,
Wien plots een kreet van schrik ontvloog.

Want ziet, het ondiep had zich valsch

(Nu 't zich gered zag uit de vlammen)
Geslingerd rond des kramers hals.

Het neep met onweerstaanbre kracht

Al schuiflend zijne kronkels dichter.
« Wat doet ge? 'k Ben bijna versmacht! »

Riep de ongelukk'ge, gansch ontzet.

« Gevoelt ge 't niet? Ik ga u dooden! »

« Maar 'k heb u 't leven toch gered? »

« Dat is de waarheid, inderdaad,

Maar wàar is 't ook, dat, op dees aarde,
Men steeds het goede loont met kwaad! »

« Dat 's ùwe meening, de ùwe alleen!

De wereld kan zoo boos niet wezen! »

« Zooals ik denk, denkt iedereen! »

« Ach neen », bracht de arme kramer uit,

« Laat me eerst drie wezens ondervragen

Eer gij volvoert uw wreed besluit! »

« Heel wel », was 't antwoord van de slang

« Op weg, en kies er maar de besten?

Hun oordeel maakt me geenszins bang! »

Zij kwamen bij een koele bron,

Die lieflijk murmlend henenvlietend

Het licht weerkaatste van de zon.

« O bronne, gij, zoo lieflijk klaar —

Ik redde 't leven dezer slange,

Die thans mijn dood wil! — Spreek, is 't waar,

Dat dankbaarheid op aard niet woont

En slechts bestaat in woordenboeken?

Wordt 't goede steeds met kwaad geloond? »

« Die vraag, o mensch, is gek en dwaas »

Was 't murmlend antwoord van de bronne.

« De dankbaarheid is dood, helaas !

Ik help de menschen met mijn nat ;

Ik lesch hun dorst bij 't zonneblaken ;

Zijn leên verfrist hij in mijn bad.

En steeds beloont er de onverlaat

Mijn liefdedienst met vuil en steenen !

'k Deed altoos goed en oogst steeds kwaad ! »

« Dat 's een ! » riep toen op schampren toon

De slange en spoog in 't helder water

Heur giftig slijm : « Neem, bron, uw loon ! »

Een eind weegs verder aan den zoom

Van 't bosch verhief zich fier en statig,
Met donkre kruin, een denneboom.

En hoopvol stond de kramer stil.

« Wees gij, o goede boom, hier rechter ! »

« Verklaar me de oorzaak van 't geschil. »

Was 't rits'lend antwoord dat hij kreeg.

De man ging aanstonds aan 't verhalen
Wat wij reeds weten ; toen hij zweeg

Bewoog de boom zijn donkre kroon

En grimmig ruischten zijne naalden :

« Ondank, o mensch, is 's werelds loon ! »

« Gij ook! » riep toen de kramer uit,
« Verklaar me, denneboom, de reden
Waarom zóó streng uw oordeel luidt! »

« Als zonnebrand den mensch bezwaart
Dan schenken wij hem steeds ons lommer;
Bij winterkou brandt in zijn haard

Ons dorre hout met heldre vlam!...
De woestaard rooft ons groene takken
Of slaat de bijl in onzen stam

En hakt ons onmeedoogend neer!...
Dát is het loon voor onze diensten...
De dankbaarheid bestaat niet meer! »

« Dat 's twee! » sprak weer de slang en wrong
Vol booze vreugd heur kronkels vaster
Zoodat een kreet zijn borst ontsprong.

« Nog niet! » dus kreunde de arme man,
De derde proef moet nog begonnen!
Slaat die ook tegen, dood me dan! »

« 'k Nam reeds een voorproef van 't plezier
Dat ik bij 't wurgen straks ga smaken!
He, zie eens, vriend, daar loopt een dier

'k Bedrieg me niet, 't is Rein de Vos! »
Bij 't zeggen maakte zij heur kronkels
Rond 's kramers hals een weinig los.

« Die hoenderdief, door elk geducht,
Moet die de zaak hier gaan beslissen? »
Sprak de ongelukk'ge met een zucht.

Zijn moed verzaamlend riep hij luid :
« Heer Vos, ik wou u gaarne spreken! »
« Zoo zoo, blijf staan, of 'k trek er uit! »

Was 't antwoord van den sluwen gast.
« Van verre alleen wil 'k u aanhooren ;
Ik heb van doofheid nog geen last !

De man lei toen de zaak weer bloot.
« Is 't waar, gij reddet uit de vlammen
Die slang van eenen wissen dood? »

't Is de eerste maal dat 'k zoo iets hoor, »
Zei Rein, « ik kan het niet gelooven! —
Geen uitleg, neen! Doe 't mij slechts voor! »

De kramer nam zijn stok ter hand
En stak hem uit, terwijl de slange
Er kronklend langs gleed tot in 't zand.

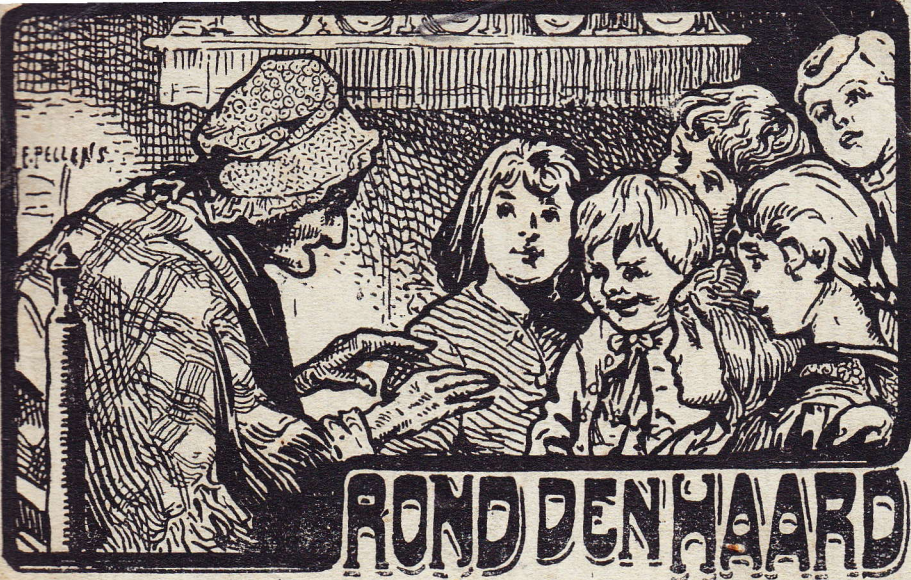

« Welnu, Heer Vos, gelooft ge 't nu? »
« Ja, ja, nu kan ik niet meer twijflen!
« Maar », sprak hij verder, « 'k zeg het u

Dat ge een volmaakte domoor zijt
Zoo gij de slang daar vrij laat kruipen
En met uw stok heur kop niet splijt! »

ROND DEN HAARD

Berijmde Sprookjes

door C. DE KINDER

LODEWIJK OPDEBEEK
BOEKHANDELAAR-UITGEVER
ANTWERPEN
1904

Rond

 den Haard

BERIJMDE SPROOKJES

* * * * * DOOR

C. DE KINDER * * * *

ANTWERPEN

LOD. OPDEBEEK

ST WILLEBRORDSSTRAAT 57

1904